

Sygn. akt **II AKa 174/15**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Zbigniew Makarewicz (sprawozdawca)
Sędziowie:	SA Elżbieta Józwiakowska SA Lech Lewicki
Protokolant	sekretarz sądowy Anna Kijak

przy udziale Wiesława Greszty prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2015 r.

sprawy **D. P.** syna E. i A. z domu S., urodzonego (...) w L.

oskarżonego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk i art. 156 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 18 marca 2015 r., sygn. akt IV K 396/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania również od dnia 19 marca 2015 roku do dnia 20 sierpnia 2015 roku;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. J. – Kancelaria Adwokacka w L. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 400 (czteryście) złotych opłaty za drugą instancję oraz 758 (siedemset pięćdziesiąt osiem) złotych kosztów postępowania poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

D. P. został oskarżony o to, że w nocy z 28 na 29 czerwca

2014 roku w M. woj. (...), działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia M. K. zadał w/w pokrzywdzonemu co najmniej cztery uderzenia nożem kuchennym w plecy oraz jeden cios nożem pomiędzy pierwszy, a trzeci łuk żebrowy klatki piersiowej powodując u niego rany klute klatki piersiowej, ale zamierzonego celu nie osiągnął ze względu na oswobodzenie się pokrzywdzonego i jego ucieczkę, przy czym zachowaniem tym spowodził chorobę

realnie zagrażającą życiu M. K. w postaci odmy płuc tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. w zw.
z art. 11 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 18 marca 2015 r. Sąd Okręgowy w Lublinie D. P. uznał za winnego tego, że w nocy z 28 na 29 czerwca 2014 roku w M. woj. (...), trzykrotnie ugodził M. K. nożem w lewą stronę klatki piersiowej powodując u niego ranę kłutą w linii środkowo-obojętkowej na wysokości V międzyżebrza oraz dwie rany kłute na powierzchni grzbietowej na wysokości I i III przestrzeni międzyżebrowej, które to obrażenia skutkowały odmą i krwiakiem lewej jamy opłucnej i spowodowały chorobę realnie zagrażającą życiu pokrzywdzonego, tj. czynu z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. i za to na mocy art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. wymierzył karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 29 czerwca 2014 roku do dnia 18 marca 2015 roku.

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. Kancelaria Adwokacka ul. (...). (...)-(...) L. kwotę 369 zł (trzysta sześćdziesiąt dziewięć złotych)
oraz na rzecz adw. K. J. Kancelaria Adwokacka ul. (...). (...)-(...) L. kwotę 885.60 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt groszy) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu z urzędu.

Zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych w całości ustalając, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

Wyrok powyższy zaskarżył obrońca oskarżonego w całości.

Stosownie do treści przepisu art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 § 2, 3 i 4 k.p.k. postawił rozstrzygnięciu zarzuty:

- naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia - art. 4, 5 § 2, 7, 410, 424 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.k. przez błędną ocenę zebranego materiału dowodowego wbrew zasadom prawidłowego rozumowania i wskazaniom wiedzy

i doświadczenia życiowego oraz rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, w konsekwencji czego Sąd przyjął, iż oskarżony dopuścił się występku z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. w zamiarze bezpośrednim, gdy zgromadzone dowody dają podstawę do przyjęcia, iż oskarżony działał nieumyślnie;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający istotny wpływ na jego treść, będący wynikiem naruszenia przepisów postępowania

i w konsekwencji dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz rozstrzygnięcie nie dających usunąć się wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, polegający na przyjęciu, iż zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 156

§ 1 pkt. 2 k.k., gdy zgromadzone dowody nie dają podstaw do przyjęcia, by oskarżony umyślnie dopuścił się ciężkiego uszczerbku na zdrowiu u pokrzywdzonego;

- z ostrożności - rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec D. P. polegający na wymierzeniu oskarżonemu zbyt wysokiej kary 4 lat pozbawienia wolności w sytuacji gdy warunki osobiste sprawcy, fakt, iż oskarżony jest osobą młodocianą

i nie odbywał wcześniej kary pozbawienia wolności, okoliczności popełnienia czynu, wyrażana kilkakrotnie podczas rozpraw skrucha i przeproszenie pokrzywdzonego oraz prośba skierowana do pokrzywdzonego o przebaczenie, przyjęcie przeprosin ze strony pokrzywdzonego, tak więc pozytywna prognoza kryminologiczna, przemawiają za orzeczeniem kary w znacznie łagodniejszym wymiarze.

Stawiając powyższe zarzuty, na podstawie przepisu art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437

§ 1 i 2 k.p.k.,

wnosił o:

- uchylenie powyższego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Lublinie, bądź (ewentualnie),
- zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie w części dotyczącej orzeczenia o karze przez wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania tej

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja na uwzględnienie nie zasługuje.

Brak jest podstaw do uznania, że sąd meriti orzekł w sprawie z obrazą przepisów postępowania wymienionych w apelacji, które doprowadziły do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku.

Apelacja zarówno podnosząc zarzut naruszenia przepisów postępowania, jak i zarzut błędu w ustaleniach faktycznych posługuje się ogólnikowym stwierdzeniem „zgromadzone dowody” dają podstawę do przyjęcia, iż oskarżony działał nieumyślnie – nie dają podstaw do przyjęcia, by oskarżony umyślnie dopuścił się ciężkiego uszczerbku na zdrowiu u pokrzywdzonego. Skarżący nie precyzuje jednak ani w zarzutach ani w uzasadnieniu złożonego środka odwoławczego jakie „zgromadzone dowody” powinny doprowadzić sąd do odmiennych ocen.

Apelacja poprawnie wskazuje na bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące unormowania art. 410 kpk, lecz nie wskazuje żadnego dowodu, który miałyby być przez sąd pominięty przy ocenie materiału dowodowego.

Podobnie skarżący poprawnie interpretuje unormowania art. 7 i 5 § 2 kpk, lecz nie wskazuje jakie wątpliwości sąd powinien rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego, zaś z ustaleń przedstawionych w uzasadnieniu wynika, że takich wątpliwości sąd nie miał. Natomiast zasada obiektywizmu określona w art. 4 kpk, na którą również wskazuje apelacja nie nakazuje sądowi interpretację materiału dowodowego sprawy jedynie na korzyść oskarżonego, lecz zobowiązuje sąd do bezstronnej oceny dowodów zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 7 kpk.

Jedynym dowodem, który w ocenie apelacji miałby świadczyć, że oskarżony działał nieumyślnie jest jego stwierdzenie wyjęte z całokształtu wyjaśnień i materiału dowodowego, że chciał tylko „postraszyć” pokrzywdzonego. Oskarżony przyznał jednak, że nie kontrolował swoich działań, a nagranie z monitoringu gminnego (k.220v) przeczy jego twierdzeniom. Wynika z niego, że oskarżony popchnął pokrzywdzonego i gdy ten upadł na ziemię i „znajdował się w pozycji pólśiedzącej” zaczął zadawać mu ciosy nożem. Oskarżony po odtworzeniu tego nagrania w toku rozprawy nie zaprzeczył powyższym faktom. gdyby oskarżony rzeczywiście zamierzał jedynie postraszyć pokrzywdzonego to po jego upadku na ziemię mógł jedynie zagrozić użyciem noża, bowiem nie miał żadnego powodu do jego użycia.

Wskazany dowód świadczy jednak o zupełnie innych intencjach oskarżonego, dążył on świadomie i celowo do zadania nożem obrażeń pokrzywdzonemu, a więc działał umyślnie. Oskarżony zadawał ciosy w sposób niekontrolowany i tylko szczęśliwy zbieg okoliczności sprawił, iż żadne obrażenia nie spowodowały skutku śmiertelnego.

Reasumując powyższe, zarzuty: naruszenia przepisów postępowania i błędu w ustaleniach faktycznych w ocenie Sądu Apelacyjnego mają charakter typowo polemiczny, zostały zgłoszone tylko na użytek apelacji, nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym sprawy i nie zasługują na uwzględnienie.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego. W tym zakresie apelacja również powołuje szerokie orzecznictwo sądów dotyczące celów wychowawczych kary odnośnie osoby młodocianej.

Apelacja nie dostrzega jednak, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego jak i Sądów Apelacyjnych akceptowany jest zgodny pogląd, że „młodocianość” i „względy wychowawcze” określone w art. 54 § 1 kk nie mają samodzielnego bytu jako podstawa szczególnego kształtowania wymiaru kary (złagodzenia kary), a stanowią jedynie punkt wyjściowy i muszą być zestawione z pozostałymi okolicznościami podmiotowymi i przedmiotowymi, mającymi znaczenie dla wymiaru kary. Względy wychowawcze nie wykluczają funkcji represyjnej kary. Równie ważnymi przesłankami przy wymiarze kary młodocianemu sprawcy jest też stopień jego zdemoralizowania, tryb życia przed popełnieniem przestępstwa, zachowania się po jego popełnieniu, motyw i sposób działania. Czynniki te mogą przeważać tak dalece, iż zasadne będzie wymierzenie takiemu sprawcy kary nawet w górnych granicach ustawowego zagrożenia (por. postanowienie SN z 7 września 2006 r., II KK 18/06, OSN w SK 2006/1/1696; wyrok SA w Lublinie z 16 stycznia 2007 r., II AKa 350/06, LEX nr 314617; wyrok SN z 17 listopada 2011 r., III KK 198/11, LEX nr 1109319).

Oskarżony będąc pod wpływem alkoholu użył noża godząc w jedno z najważniejszych dóbr człowieka (zdrowie pokrzywdzonego). Młody wiek w tego rodzaju przestępczości nie stanowi wyjątku, społeczne zaś oddziaływanie kary musi trafić do świadomości ludzi młodych, którzy powinni zdawać sobie sprawę z wielkiej szkodliwości tego rodzaju czynów oraz z konsekwencji natury prawnej jakie z takimi czynami się wiążą.

Stopień winy sprawcy, społeczna szkodliwość czynu oraz potrzeba społecznego oddziaływania kary może przemawiać za wymierzeniem sprawcy młodocianemu kary surowej, gdyż tylko taka kara może odpowiadać w pełni wymogom prewencji ogólnej i szczególnej (por. wyrok SN z 2 grudnia 1970 r., III KR 192/70, LEX nr 21343; wyrok SN z 6 lipca 1979 r., III KR 190/79, OSNPG 1980/5/62, postanowienie SN z 8 marca 2006 r. III KK 246/05, LEX nr 180773).

Oskarżony w dacie dokonania przestępstwa ukończył dwadzieścia lat, w międzyczasie był już dwukrotnie karany sędownie i orzeczone kary z warunkowym zawieszeniem ich wykonania nie spełniły wobec niego pożądanego celu wychowawczego, ma on negatywną opinię środowiskową, jest osobą uzależnioną od alkoholu i narkotyków, agresywną pod wpływem alkoholu i okazującą lekceważenie dla obowiązujących norm i przepisów prawnych.

Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił zarówno młodociany wiek oskarżonego oraz wyrażoną skruchę i przeproszenie pokrzywdzonego eksponowane przez apelację, lecz uwzględniając powyższe okoliczności trafnie uznał, że karą adekwatną, która może spełnić pożądanego celu zapobiegawczego – wychowawczego wobec oskarżonego oraz w zakresie prewencji ogólnej winna być kara 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

Uwzględniając omówione okoliczności Sąd Apelacyjny uznał że kara ta nie może być uznana za niewspółmiernie surową.

W tych warunkach Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku. Orzeczenie odnośnie aresztu międzyinstancyjnego oraz kosztów sądowych uzasadniają przepisy art. 63 § 1 kk i 627 oraz 636 § 1 kpk.